

יצחק לאור

אהבת הפר לפרפר

1. ממזר

השיר הזה ממזר. הולדתני אותו
לאשת-איש, אפלו לא אמרתי
לה כמה רציתי, חיי הז מתפללים
(כמו חיה). ממזר השיר, נדוהו.
אנחנו, יאמר על ההורים, היינו
טהורים, ישירים (ולא מאשרים).

2. נחש

שקט, נשימה נחפזת, התנשפות
זהירה, סקס מבהיל מרחוק בלילות
בלי לגעת, בכי בדירות של אשה
מסורה לבעלה, אסורה לבועלה
איש בורד מקשקש, לא מחפש
כבר שום נחמה, מסתפק בנחמה
פעם ביממה. (ממרחק השנים
היתה לכם קצת מהומה, נו
אז מה?)

3. תפוח

והתרה המלאך בחוה: למה לך
נקבה? הלא תגרשי מן הגן, מרב
אהבה ונקמה, וגם נהמת תאוה היא

נחמה, אבל חנה מתעקשת: לך יש
 אלה עינים נוקבות ולי יש רק שתיים
 צורבות מעלבון הזקנה, ובאמת קדם
 אדם לחנה? ואם קדם, אז מה? של מי
 הדם במפרק, בצואר, במפשעה
 שלי, בהלמות הלב החשוף והריק מתחת
 לעור כמו מזרק ופחד מפני הרעלה, הנהיה
 מבחילה, נקמה של נרודים על פני האדמה
 לא דודים, לא מגדים, לא אדם, לא חנה.
 קיז היתה נקבה. "בבקשה, שא אותי לאשה."
 (אז ילחש הנחש
 הרשע: הרגע הוא זמן
 האהבה)

4. אייכה

מסתור לו היה מן היום הנורא
 כמו פנס השומר לתוך מערה
 וכח לבטל את הקים, את כל מה
 שהיה, גם אז היינו רק נער ונערה
 מבהלים, כמו אחרי זיון ראשון
 אנאלי, עד הבקר פוחדים בגלל הפשע
 פצע לא נרפא, רצון לאשר אינסופי.
 אומרים הרקטום הוא הקבר, ואומרים
 נעורים יש בעולם, זה נכון, אבל לא
 הספקנו עוד הכל (כמו כלם)

5. הנפילה

אל תלכי, ההליכה תרוץ, אל
 תרוצי, הריצה תסתחרר, אל
 תסתחררי, הסחרור יטיל, יקטוף
 יקטול, יטול אותנו למקום ממית.
 הלב הקר כמו טיט מוצק ביט

בחור שְׁלָה, יָפִיז מַרְטִיט כְּמוֹ
לְהִבֵּת הַנֶּגֶר בְּקִצָּה הַמַּעְרָה, לְשׁוֹנֵי
נְכוּוֹת מְמַרְחֵק (הַשִּׁירָה)

6. געגוע

מי דוֹהֵר שָׁם כָּל כֶּה מְאַחֵר
בְּלִיָּלָה, בְּרוּחַ? שֶׁר יַעַר, דָּם
אוֹ שְׁטֵף צַעַר, מִי עוֹד מְלַבְּדֵנוּ
רוֹעֵדִים מִפֶּחַד? זֶה אֲנִי לוֹחֵשׁ
אֶת שְׁמֵךְ עַל מִשְׁקוֹף שֶׁל דֶּלֶת
לֹא נִרְאִית, לֹא מִתְרַת
שְׁלִי, לֹא נִרְגַעְת, לֹא
נוֹגַעְת, לֹא יוֹדַעְת
אִם אָבוֹא. (לֹא אָבוֹא)

7. הבל

וְכָתוּב בַּתְּלִמוּד:
"הִבֵּא עַל אִשָּׁת אִישׁ
בְּחִלּוֹם, מִבְּטַח לוֹ
שֶׁהוּא בֶן הָעוֹלָם
הִבֵּא". הֵילֵךְ שְׁלִי
וְשְׁלָה, בְּחֻדְרֵי שָׁנָה
רְחוּקִים, חוֹלְמִים. לֵיל
יִדְלִי חֵם וְלַח, יִהְיוּמִי
וְעַתָּה הַמְּלוּחָה מִתּוֹקִים
לִי, לֹא יִסְתִּירוּ אֶת הָעוֹר
הַנוֹצֵץ עוֹד יוֹתֵר בְּעָרוֹם
לְבַדְךָ בַּמָּטָה הָרְחוּקָה
וְהָעוֹר לֹא יִסְכּוֹר אֶת הָדָם
הַשָּׁחוּר, וְהָדָם לֹא יִשְׁטוֹף
אֶת הַפֶּחַד, וּפֶחַד לֹא יִחְנֹק
תְּשׁוּקָה, תְּשׁוּקָה לֹא תִמְלֹק

אֶהְבֶּה, אֶכַּל הָאֵהָבָה הַמְעוֹכָה
 כָּבֵד לֹא תִמְלֹךְ
 עַל חַיִּינוּ, חַיִּי מִשְׁפָּחָה
 אַרוּחָה, הַשְּׁפָכָה, חַיִּי
 עֶבֶד וְשִׁפְחָה, זֶה כָּל מַה
 שֶׁנֶּשְׂאָר מִתַּפְאֲרֹת
 הַמְּלוּכָה. וְאֵיהִי
 הַמְּהַפְּכָה? בְּמִטּוֹתֵיהֶם
 חוֹלְמִים יִלְדִינוּ (כְּתוּב:
 "בָּא עַל אִמּוֹ בְּחֵלוֹם
 יִצְפָּה לְבִינָה").

8. בעצב תלדי

אֲנִי גָבֵר, אֶת אִשָּׁה
 אֲנִי נוֹשֵׁר כְּמוֹ פֶּרֶךְ
 אֶת כְּבֶדָה כְּמוֹ פֶּרֶךְ
 רְתוּם לְמַחְרָשָׁה